

DECYZJE PRZYJĘTE WSPÓLNIE PRZEZ PARLAMENT EUROPEJSKI I RADĘ

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY NR 2009/406/WE

z dnia 23 kwietnia 2009 r.

w sprawie wysiłków podjętych przez państwa członkowskie, zmierzających do zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych w celu realizacji do roku 2020 zobowiązań Wspólnoty dotyczących redukcji emisji gazów cieplarnianych

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 175 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Ostatecznym celem Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC), która została zatwierdzona w imieniu Wspólnoty Europejskiej decyzją Rady 94/69/WE ⁽³⁾, jest osiągnięcie stabilizacji stężeń gazów cieplarnianych w powietrzu na poziomie, który zapobiegłby groźnej ingerencji antropogenicznej w system klimatyczny.
- (2) Według opinii Wspólnoty, ostatnio wyrażonej w szczególności na posiedzeniu Rady Europejskiej w marcu 2007 r., aby realizacja tego celu była możliwa, średni wzrost temperatury powierzchni ziemi w skali światowej nie powinien przekroczyć 2 °C w stosunku do okresu sprzed epoki

przemysłowej, co oznacza, że do 2050 r. należy zmniejszyć emisje gazów cieplarnianych na świecie przynajmniej o 50 % w stosunku do poziomów z roku 1990. Emisje gazów cieplarnianych we Wspólnocie objęte niniejszą decyzją powinny być dalej obniżane po roku 2020 w ramach starań Wspólnoty o wniesienie swojego wkładu w realizację tego celu redukcji światowych emisji. Kraje rozwinięte, w tym państwa członkowskie UE, powinny nadal przewodzić tej inicjatywie, zobowiązując się do łącznego zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych do 2020 r. o 30 % w stosunku do 1990 r. Działania te powinny mieć również na celu wspólne zmniejszenie emisji gazów cieplarnianych do 2050 r. o 60–80 % w stosunku do 1990 r. Do osiągnięcia takiego stopnia redukcji emisji powinny przyczynić się wszystkie gałęzie gospodarki, w tym międzynarodowy transport morski i lotniczy. Lotnictwo przyczynia się do redukcji poprzez jego włączenie do systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (zwanego dalej „systemem wspólnotowym”). W przypadku gdy państwa członkowskie nie zatwierdzą żadnego porozumienia międzynarodowego w ramach Międzynarodowej Organizacji Morskiej, którego cele redukcji emisji obejmują emisje pochodzące z międzynarodowego transportu morskiego lub Wspólnota do dnia 31 grudnia 2011 r. nie zatwierdzi żadnego takiego porozumienia w ramach UNFCCC, Komisja powinna przedstawić wniosek dotyczący włączenia emisji pochodzących z międzynarodowego transportu morskiego do zobowiązania Wspólnoty dotyczącego redukcji tak, aby proponowany akt prawny wszedł w życie do 2013 r. Wniosek taki powinien minimalizować wszelkie negatywne skutki dla konkurencyjności Wspólnoty, uwzględniając jednocześnie potencjalne korzyści środowiskowe.

- (3) Ponadto, aby zrealizować ten cel, Rada Europejska na posiedzeniu w marcu 2007 r. w Brukseli wyraziła swoje poparcie dla wspólnotowego celu redukcji do 2020 r. poziomu emisji gazów cieplarnianych o 30 % w stosunku do 1990 r. jako wkładu Wspólnoty w światowe i kompleksowe porozumienie dotyczące okresu po roku 2012, pod warunkiem że inne kraje rozwinięte zobowiążą się do porównywalnej redukcji, a bardziej gospodarczo zaawansowane kraje rozwijające się wniosą odpowiedni wkład stosownie do swoich zadań i do możliwości każdego z nich.

⁽¹⁾ Dz.U. C 27 z 3.2.2009, s. 71.

⁽²⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 17 grudnia 2008 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 6 kwietnia 2009 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 33 z 7.2.1994, s. 11.

- (4) Rada Europejska na posiedzeniu w marcu 2007 r. podkreśliła również zaangażowanie Wspólnoty w proces przekształcania Europy w gospodarkę o wysokiej efektywności energetycznej i niskim poziomie emisji gazów cieplarnianych oraz postanowiła, że do czasu zawarcia światowego i kompleksowego porozumienia dotyczącego okresu po 2012 r. i bez uszczerbku dla swego stanowiska w negocjacjach na poziomie międzynarodowym, Wspólnota podejmuje stanowcze, niezależne zobowiązanie do osiągnięcia 20 % redukcji emisji gazów cieplarnianych do 2020 r. w stosunku do 1990 r.
- (5) Poprawa efektywności energetycznej to dla państw członkowskich kluczowy element umożliwiający spełnienie wymogów wynikających z niniejszej decyzji. W tym kontekście Komisja powinna ściśle monitorować postępy w realizacji celu polegającego na zmniejszeniu zużycia energii o 20 % do 2020 r. i zaproponować dodatkowe działania, jeżeli postępy te nie są wystarczające.
- (6) Dyrektywa 2003/87/WE⁽¹⁾ ustanowiła system handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie, który obejmuje pewne sektory gospodarki. Wszystkie sektory gospodarki powinny przyczynić się do redukcji emisji, aby do 2020 r. zrealizować w sposób kosztowo efektywny redukcję o 20 % poziomu emisji gazów cieplarnianych w porównaniu z poziomami z 1990 r. Państwa członkowskie powinny zatem wprowadzić w życie dodatkowe polityki i środki starając się dalej ograniczyć emisję gazów cieplarnianych ze źródeł nieobjętych dyrektywą 2003/87/WE.
- (7) Wysiłek podejmowany przez każde państwo członkowskie powinien być określany na podstawie danych dotyczących poziomu emisji gazów cieplarnianych danego państwa objętych niniejszą decyzją w 2005 r., skorygowanych w celu wykluczenia emisji z instalacji istniejących w 2005 r., ale włączonych do systemu wspólnotowego w latach 2006–2012. Roczne limity emisji na lata 2013–2020, wyrażone w tonach ekwiwalentu dwutlenku węgla, powinny się określać na podstawie poddanych przeglądowi i zweryfikowanych danych.
- (8) Wysiłki państw członkowskich powinny opierać się na zasadzie solidarności między nimi oraz potrzebie zrównoważonego rozwoju gospodarczego we Wspólnocie, z uwzględnieniem odpowiedniego dla każdego z państw członkowskich PKB na mieszkańca. Należy zezwolić państwu członkowskiemu, w których w chwili obecnej PKB na mieszkańca jest stosunkowo niski i w związku z tym należy oczekiwać jego szybkiego wzrostu, na zwiększenie poziomu emisji gazów cieplarnianych w stosunku do 2005 r., jednak państwa te powinny ograniczyć wspomniany wzrost emisji gazów cieplarnianych, aby przyczynić się do realizacji podjętego przez Wspólnotę niezależnego zobowiązania do redukcji emisji. Państwa członkowskie, w których PKB na mieszkańca jest stosunkowo wysoki, powinny zmniejszyć swój poziom emisji gazów cieplarnianych w porównaniu do 2005 r.
- (9) Aby zapewnić równy wkład państw członkowskich w wysiłki zmierzające do realizacji niezależnego zobowiązania Wspólnoty w zakresie redukcji emisji, od żadnego z państw nie powinno się wymagać zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych do 2020 r. o więcej niż 20 % poniżej poziomów z 2005 r., jednocześnie jednak żadnemu z państw nie można zezwolić na zwiększenie emisji gazów cieplarnianych do 2020 r. o więcej niż 20 % powyżej poziomów z 2005 r. Redukcja emisji gazów cieplarnianych powinna odbywać się w latach 2013–2020. Należy zezwolić każdemu państwu członkowskiemu na przenoszenie z kolejnego roku ilości odpowiadającej do 5 % swojego rocznego limitu emisji. Państwu członkowskiemu, którego emisje były poniżej jego rocznego limitu emisji, należy zezwolić na przeniesienie swojej nadwyżki redukcji emisji na następne lata.
- (10) Aby usunąć różnice w kosztach ograniczania emisji ponoszonych przez różne państwa członkowskie, umożliwiając większą elastyczność geograficzną, a jednocześnie podnosząc całkowitą efektywność kosztową wszystkich zobowiązań Wspólnoty, należy umożliwić państwom członkowskim przekazywanie części swoich rocznych limitów emisji innym państwom członkowskim. Przejrzystość takiego przekazywania powinna być zapewniona poprzez powiadamianie Komisji i odnotowywanie każdego przekazania w rejestrach obu zainteresowanych państw członkowskich. Takiego przekazania można dokonywać w sposób dogodny dla obu stron, w tym poprzez sprzedaż na aukcji, korzystanie z pośredników rynkowych działających w charakterze pełnomocników lub w drodze porozumień dwustronnych.
- (11) Należy dokonać w Unii znaczącej redukcji poziomu emisji gazów cieplarnianych. Wykorzystanie jednostek pochodzących z projektów powinno być ograniczone tak, aby stanowiło ono uzupełnienie działań krajowych. Unia podtrzymuje swoje zobowiązanie do stałego doskonalenia mechanizmu czystego rozwoju (CDM) i będzie dążyła do uzyskania poprawy poprzez stosowne procesy międzynarodowe. Ważne jest, aby wykorzystywane przez państwa członkowskie jednostki z tytułu projektów stanowiły rzeczywistą, sprawdzalną, dodatkową i stałą redukcję emisji i przynosiły wyraźne korzyści w zakresie zrównoważonego rozwoju oraz nie miały żadnego znaczącego negatywnego wpływu na środowisko ani nie powodowały negatywnych konsekwencji społecznych. Państwa członkowskie powinny również składać sprawozdania na temat kryteriów jakościowych stosowanych do korzystania z tego rodzaju jednostek.
- (12) W celu zapewnienia państwom członkowskim elastyczności przy realizacji swoich zobowiązań oraz w celu promowania zrównoważonego rozwoju krajów trzecich, a w szczególności krajów rozwijających się, a także w celu zapewnienia pewności inwestorom, Wspólnota powinna nadal uznawać pewną liczbę jednostek z tytułu projektów dotyczących redukcji emisji gazów cieplarnianych w krajach trzecich, zanim jeszcze zostanie zawarte międzynarodowe porozumienie w sprawie zmian klimatu (zwane dalej „międzynarodowym porozumieniem w sprawie zmian klimatu”). Państwa członkowskie powinny zapewnić, aby ich polityki w zakresie zakupu tych jednostek przyczyniały się do sprawiedliwego podziału geograficznego projektów, w szczególności poprzez zwiększanie udziału jednostek poświadczonych redukcji emisji (CER) nabywanych od krajów najmniej rozwiniętych i małych rozwijających się państw wyspiarskich, oraz wspierały osiągnięcie międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu.

(¹) Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie (Dz.U. L 275 z 25.10.2003, s. 32).

- (13) Z tego względu państwa członkowskie powinny mieć możliwość wykorzystywania jednostek redukcji emisji gazów cieplarnianych, które zostały wydane z tytułu redukcji osiągniętej w latach 2008–2012 i które wynikają z realizacji rodzajów projektów, które kwalifikowały się do zastosowania w systemie wspólnotowym w tym okresie. Państwa członkowskie powinny mieć również możliwość wykorzystywania jednostek redukcji emisji gazów cieplarnianych z tytułu redukcji osiągniętej w latach 2008–2012, które wynikają z realizacji projektów zarejestrowanych w latach 2008–2012 i które są kontynuacją rodzajów projektów kwalifikujących się do wykorzystania w systemie wspólnotowym w tym okresie.
- (14) Bardzo niewiele projektów zrealizowano w krajach najsłabiej rozwiniętych. Zważywszy, że Wspólnota wspiera sprawiedliwy podział projektów w ramach mechanizmu czystego rozwoju, również poprzez stworzenie światowego sojuszu na rzecz przeciwdziałania zmianom klimatycznym, jak wynika z komunikatu Komisji z dnia 18 września 2007 r. zatytułowanego „Stworzenie światowego sojuszu na rzecz przeciwdziałania zmianom klimatycznym pomiędzy Unią Europejską a ubogimi krajami rozwijającymi się, najbardziej narażonymi na skutki zmian klimatycznych”, należy zapewnić uznanie jednostek z tytułu projektów rozpoczętych po okresie 2008–2012 r. w krajach najsłabiej rozwiniętych, w przypadku rodzajów projektów, które kwalifikowały się do wykorzystania w systemie wspólnotowym w latach 2008–2012. Jednostki te powinny być uznawane do 2020 r. lub do czasu zawarcia odpowiedniego porozumienia ze Wspólnotą, w zależności od tego, które z tych dwóch wydarzeń przyjdzie wcześniej.
- (15) W celu zapewnienia państwom członkowskim większej elastyczności, oraz, aby promować zrównoważony rozwój krajów rozwijających się, należy umożliwić państwom członkowskim korzystanie z dodatkowych jednostek z tytułu projektów wynikających z porozumień zawartych przez Wspólnotę z krajami trzecimi. Jeśli nie zostanie zawarte międzynarodowe porozumienie w sprawie zmian klimatu, które określi wielkości przydzielone krajom trzecim, realizacja projektów mechanizmu wspólnych wdrożeń będzie niemożliwa po 2012 r. Jednostki redukcji emisji gazów cieplarnianych wynikające z takich projektów powinny jednak nadal być uznawane na mocy porozumień z krajami trzecimi.
- (16) Umożliwienie dalszego wykorzystywania przez państwa członkowskie jednostek uzyskanych w ramach mechanizmu czystego rozwoju jest ważne dla pomocy w zapewnieniu rynku dla tych jednostek po 2012 r. Aby wspomóc zapewnianie takiego rynku oraz dalszą redukcję emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie, a zatem dalszą realizację celów Wspólnoty odnoszących się do wykorzystania odnawialnych źródeł energii, efektywności energetycznej, bezpieczeństwa energetycznego, innowacji i konkurencyjności, proponuje się zezwolenie państwom członkowskim na wykorzystywanie rocznie, do czasu zawarcia międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu, jednostek z tytułu projektów dotyczących redukcji emisji gazów cieplarnianych realizowanych w krajach trzecich do wysokości odpowiadającej 3 % emisji gazów cieplarnianych nieobjętych dyrektywą 2003/87/WE w 2005 r. w każdym z państw członkowskich, lub realizowanych w innych państwach członkowskich. Państwom członkowskim należy zezwolić na przekazywanie niewykorzystanej części tej liczby innym państwom członkowskim. Z zastrzeżeniem spełnienia jednego z czterech warunków określonych w niniejszej decyzji niektóre państwa członkowskie posiadające ujemny pułap lub pułap dodatni w wysokości co najwyżej 5 % , jak określono w niniejszej decyzji, powinny, oprócz wspomnianych wyżej jednostek, mieć prawo do korzystania co roku z dodatkowych jednostek do wielkości wynoszącej 1 % swoich zweryfikowanych emisji w 2005 r. w ramach projektów prowadzonych w krajach najsłabiej rozwiniętych oraz małych rozwijających się państwach wyspiarskich.
- (17) Niniejsza decyzja powinna pozostać bez uszczerbku dla bardziej rygorystycznych celów krajowych. W przypadku gdy, chcąc zrealizować bardziej rygorystyczny cel, państwa członkowskie ograniczą swoje emisje gazów cieplarnianych objętych zakresem niniejszej decyzji w większym stopniu niż są do tego zobowiązane na mocy niniejszej decyzji, nałożone na mocy niniejszej decyzji ograniczenie wykorzystywania jednostek wynikających z redukcji emisji gazów cieplarnianych nie powinno mieć zastosowania do dodatkowych redukcji emisji w celu osiągnięcia celu krajowego.
- (18) W celu zwiększenia efektywności kosztowej realizacji celów krajowych, w szczególności w przypadku państw członkowskich dążących do ambitnych celów, państwa członkowskie mogą korzystać z jednostek wynikających z projektów realizowanych na poziomie wspólnotowym, zgodnie z art. 24a dyrektywy 2003/87/WE.
- (19) Po zawarciu międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu, państwa członkowskie powinny uznawać jednostki wynikające z redukcji emisji pochodzące jedynie z tych krajów, które ratyfikują to porozumienie i przyjmują wspólne podejście.
- (20) Okoliczność, że niektóre przepisy niniejszej decyzji odnoszą się do zatwierdzenia przez Wspólnotę międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu, pozostaje bez uszczerbku dla zawarcia tego porozumienia również przez państwa członkowskie.
- (21) Wraz z zatwierdzeniem międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu w okresie po 2012 r. i zgodnie z postanowieniami tego porozumienia Wspólnota i jej państwa członkowskie powinny uczestniczyć w finansowaniu wymiernych, dających się opisać i zweryfikować, odpowiednich dla danego kraju działań na rzecz złagodzenia skutków emisji gazów cieplarnianych, spójnych z celem ograniczenia średniego wzrostu temperatury powierzchni ziemi w skali światowej do 2 °C w porównaniu z poziomem sprzed epoki przemysłowej, w krajach rozwijających się, które ratyfikowały to porozumienie.
- (22) Po zatwierdzeniu międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu na okres po 2012 r. i zgodnie z postanowieniami tego porozumienia, Wspólnota i jej państwa członkowskie powinny uczestniczyć w finansowaniu pomocy dla krajów rozwijających się, które ratyfikowały to porozumienie, w szczególności dla społeczności i krajów najbardziej narażonych na zagrożenia związane ze zmianami klimatu, w celu wsparcia ich w adaptacji i realizacji strategii zmniejszania ryzyka.

- (23) W przypadku gdy do dnia 31 grudnia 2010 r. Wspólnota nie zatwierdzi międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu, Komisja powinna przedstawić wniosek dotyczący włączenia emisji i usuwania związanego z użytkowaniem gruntów, ze zmianami typu użytkowania gruntów oraz z leśnictwem do zobowiązania Wspólnoty dotyczącego redukcji emisji, na zharmonizowanych warunkach i w oparciu o prace przeprowadzone w ramach UNFCCC, przy zapewnieniu stałości i integralności środowiskowej wkładu użytkowania gruntów, zmian typu użytkowania gruntów i leśnictwa, jak również ścisłego monitorowania i rozliczania, tak aby proponowany akt prawny wszedł w życie od roku 2013. Komisja powinna ocenić, czy należy odpowiednio skorygować rozdzielenie wysiłków między poszczególne państwa członkowskie.
- (24) Należy co roku oceniać postępy we wprowadzaniu w życie zobowiązań na mocy niniejszej decyzji na podstawie sprawozdań przedkładanych na mocy decyzji nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. dotyczącej mechanizmu monitorowania emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie i wykonania Protokołu z Kioto ⁽¹⁾. Należy co dwa lata poddawać ocenie przewidywane postępy, a pełna ocena wprowadzania w życie niniejszej decyzji powinna zostać przeprowadzona w 2016 r.
- (25) Wszelkim dostosowaniom zakresu dyrektywy 2003/87/WE powinny towarzyszyć odpowiadające im korekty maksymalnych ilości emisji gazów cieplarnianych objętych niniejszą decyzją.
- (26) Po zatwierdzeniu przez Wspólnotę międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu konieczne będzie dostosowanie dopuszczalnych poziomów emisji poszczególnych państw członkowskich w oparciu o nowe zobowiązanie dotyczące redukcji emisji gazów cieplarnianych podjęte przez Wspólnotę i określone w tym porozumieniu, przy uwzględnieniu zasady solidarności między państwami członkowskimi oraz potrzeby zrównoważonego rozwoju gospodarczego we Wspólnocie. Należy zwiększyć wielkość jednostek z tytułu projektów dotyczących redukcji emisji gazów cieplarnianych realizowanych w krajach trzecich o maksymalnie połowę dodatkowego wysiłku w zakresie redukcji emisji objętych niniejszą decyzją.
- (27) Rejestry wspólnotowe ustanowione na mocy decyzji nr 280/2004/WE oraz główny zarządca wyznaczony na mocy dyrektywy 2003/87/WE powinny służyć zapewnieniu dokładnego przetwarzania i księgowania wszystkich transakcji służących wprowadzaniu w życie niniejszej decyzji.
- (28) Ponieważ zobowiązanie Wspólnoty dotyczące redukcji emisji nakłada zadania nie tylko na rządy centralne państw członkowskich, lecz także na ich władze lokalne i regionalne oraz na inne lokalne i regionalne fora i organizacje przedstawicielskie, państwa członkowskie powinny zapewnić współpracę swoich władz centralnych i lokalnych na różnych szczeblach.
- (29) Oprócz poszczególnych państw członkowskich, rządów centralnych oraz organizacji i władz lokalnych i regionalnych w przyczynianie się do realizacji zobowiązania Wspólnoty dotyczącego redukcji emisji powinny być zaangażowane podmioty rynkowe — wraz z gospodarstwami domowymi i indywidualnymi konsumentami — niezależnie od poziomu emisji gazów cieplarnianych, który można im przypisać.
- (30) Państwa członkowskie powinny zapewniać finansowanie stosowania nowych innowacyjnych technik, tak aby umożliwić podmiotom działającym w sektorze przemysłowym tworzenie nowych miejsc pracy, podnosząc w ten sposób poziom konkurencyjności i promując osiągnięcie celów strategii lizbońskiej.
- (31) Ponieważ zwiększenie poziomu wytwarzania energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych stanowi szczególnie ważny sposób zmniejszania emisji gazów cieplarnianych, państwa członkowskie powinny dążyć do niego w kontekście dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie wspierania wykorzystania energii elektrycznej wytwarzanej ze źródeł odnawialnych ⁽²⁾.
- (32) Środki niezbędne do wykonania niniejszej decyzji należy przyjąć zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽³⁾.
- (33) W szczególności należy upoważnić Komisję do określenia rocznych limitów emisji na lata 2013–2020 wyrażonych w tonach ekwiwalentu dwutlenku węgla, do wskazywania sposobów ułatwiających przekazywanie przez państwa członkowskie części swoich uprawnień do emisji i zwiększających przejrzystość takiego przekazywania, a także do podejmowania środków w celu wprowadzenia w życie przepisów dotyczących rejestrów i głównego zarządcy. Ponieważ środki te mają zasięg ogólny i mają na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej decyzji poprzez jej uzupełnienie nowymi elementami innymi niż istotne, muszą one zostać przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, przewidzianą w art. 5a decyzji 1999/468/WE.
- (34) Ponieważ cele niniejszej decyzji, nie mogą być osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast z uwagi na jej rozmiary i skutki możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, niniejsza decyzja nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów,

⁽¹⁾ Dz.U. L 49 z 19.2.2004, s. 1.

⁽²⁾ Zob. s. 16 niniejszego Dziennika urzędowego.

⁽³⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsza decyzja ustala minimalny wkład państw członkowskich w realizację w latach 2013–2020 zobowiązania Wspólnoty dotyczącego redukcji emisji gazów cieplarnianych objętych niniejszą decyzją, a także zasady dotyczące realizacji tego wkładu i oceny tych działań.

Niniejsza decyzja ustanawia również przepisy w zakresie oceny i wprowadzania w życie bardziej rygorystycznego zobowiązania Wspólnoty dotyczącego redukcji emisji przekraczającej 20 %, które ma mieć zastosowanie po zatwierdzeniu przez Wspólnotę międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu prowadzącego do redukcji emisji w większym zakresie niż wymagany zgodnie z art. 3, co zostało odzwierciedlone w zobowiązaniu do 30 % redukcji popartym przez Radę Europejską na posiedzeniu w marcu 2007 r.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej decyzji stosuje się następujące definicje:

- 1) „emisje gazów cieplarnianych” oznaczają emisje dwutlenku węgla (CO₂), metanu (CH₄), podtlenku azotu (N₂O), fluorowęglowodorów (HFC), perfluorowęglowodorów (PFC) i sześćciofluorku siarki (SF₆) wyrażone jako tony ekwiwalentu dwutlenku węgla, z kategorii wymienionych w załączniku I, zgodnie z decyzją nr 280/2004/WE, z wyłączeniem emisji gazów cieplarnianych objętych dyrektywą 2003/87/WE;
- 2) „roczny limit emisji” oznacza maksymalny dozwolony roczny poziom emisji gazów cieplarnianych w latach 2013–2020, zgodnie z art. 3 ust. 2.

Artykuł 3

Poziomy emisji na lata 2013–2020

1. Każde państwo członkowskie do roku 2020 ogranicza emisje gazów cieplarnianych co najmniej o wielkości procentowe ustalone dla tego państwa członkowskiego w załączniku II do niniejszej decyzji w stosunku do swoich emisji w roku 2005.

2. Z zastrzeżeniem ust. 3, 4 i 5 niniejszego artykułu oraz z zastrzeżeniem art. 5 każde państwo członkowskie, dla którego załącznik II ustanawia pułap ujemny, zapewnia, w tym poprzez zastosowanie mechanizmów elastyczności przewidzianych w niniejszej decyzji, aby jego emisje gazów cieplarnianych w 2013 r. nie przekroczyły jego średnich rocznych emisji gazów cieplarnianych w latach 2008, 2009 i 2010, zgłoszonych i zweryfikowanych zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE i decyzją nr 280/2004/WE.

Z zastrzeżeniem ust. 3, 4 i 5 niniejszego artykułu oraz z zastrzeżeniem art. 5 każde państwo członkowskie, dla którego załącznik II ustanawia pułap dodatni, zapewnia, w tym poprzez zastosowanie mechanizmów elastyczności przewidzianych w niniejszej decyzji, aby jego emisje gazów cieplarnianych w 2013 r. nie przekraczały poziomu określonego w postaci prostej rozporządzającej się na rok 2009 r. na poziomie jego średnich rocznych emisji gazów cieplarnianych w latach 2008, 2009 i 2010, zgłoszonych i zweryfikowanych zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE i decyzją nr 280/2004/WE, a kończącej się na rok 2020 na poziomie określonym dla danego państwa członkowskiego w załączniku II.

Z zastrzeżeniem ust. 3, 4 i 5 niniejszego artykułu oraz z zastrzeżeniem art. 5 każde państwo członkowskie ogranicza rocznie, w tym poprzez zastosowanie mechanizmów elastyczności przewidzianych w niniejszej decyzji, swoje emisje gazów cieplarnianych w sposób liniowy, w celu zapewnienia aby nie przekroczyły one poziomu dla tego państwa członkowskiego w 2020 r., określonego w załączniku II.

Jeżeli dostępne są odpowiednie poddane przeglądowi i zweryfikowane dane dotyczące emisji, w ciągu sześciu miesięcy przyjmuje się środki w celu określenia rocznych limitów emisji na lata 2013–2020 wyrażonych w tonach ekwiwalentu dwutlenku węgla.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej decyzji poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 13 ust. 2.

3. W latach 2013–2019 państwa członkowskie mogą przenieść z kolejnego roku do 5 % swojego rocznego limitu emisji. Jeśli emisje gazów cieplarnianych danego państwa członkowskiego są niższe niż jego roczny limit emisji, z uwzględnieniem zastosowania mechanizmów elastyczności, zgodnie z niniejszym ustępem oraz z ust. 4 i 5, państwo to może przenieść na następne lata część swojego rocznego limitu emisji z danego roku przekraczającą jego poziom emisji gazów cieplarnianych w tym roku, aż do roku 2020.

Państwo członkowskie może zwrócić się o przyznanie wyższego poziomu przeniesienia przekraczającego 5 % w roku 2013 i w roku 2014 r. w przypadku wystąpienia wyjątkowych warunków meteorologicznych, prowadzących do znacznie większych emisji gazów cieplarnianych w tych latach w porównaniu z latami charakteryzującymi się normalnymi warunkami meteorologicznymi. W tym celu państwo członkowskie przedkłada Komisji sprawozdanie uzasadniające taki wniosek. W ciągu trzech miesięcy Komisja decyduje, czy może zostać przyznany wyższy poziom przeniesienia.

4. Państwo członkowskie może przekazać innym państwom członkowskim do 5 % swojego rocznego limitu emisji z danego roku. Otrzymujące państwo członkowskie może wykorzystać tę ilość do realizacji swojego obowiązku na mocy niniejszego artykułu na dany rok lub na kolejne lata aż do roku 2020. Państwo członkowskie nie może przekazać żadnej części swojego rocznego limitu emisji, jeżeli w chwili przekazania nie spełnia ono wymogów niniejszej decyzji.

5. Państwo członkowskie może przekazać innym państwom członkowskim część swojego rocznego limitu emisji przekraczającą jego emisję gazów cieplarnianych z tego roku, z uwzględnieniem zastosowania mechanizmów elastyczności, zgodnie z ust. 3 i 4. Otrzymujące państwo członkowskie może wykorzystać tę ilość do realizacji swoich obowiązków na mocy niniejszego artykułu na ten rok lub kolejne lata do 2020 r. Państwo członkowskie nie może przekazać żadnej części swojego rocznego limitu emisji, jeżeli w chwili przekazania nie spełnia ono wymogów niniejszej decyzji.

6. Aby ułatwić przekazywanie, o którym mowa w ust. 4 i 5, oraz zwiększyć jego przejrzystość, przyjmuje się środki wskazujące warunki jego wykonywania.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej decyzji poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 13 ust. 2.

Artykuł 4

Efektywność energetyczna

1. Do 2012 r. Komisja ocenia postępy poczynione przez Wspólnotę i państwa członkowskie w realizacji celu zmniejszenia zużycia energii o 20 % do 2020 r. w porównaniu z założeniami na 2020 r. wskazanymi w planie działań na rzecz wzrostu efektywności energetycznej określonym w komunikacie Komisji z dnia 19 października 2006 r. i przedkłada sprawozdanie w tej sprawie.

2. W stosownych przypadkach, w szczególności w celu wsparcia państw członkowskich w ich wysiłkach na rzecz wkładu w dotrzymanie zobowiązań Wspólnoty dotyczących redukcji emisji gazów cieplarnianych, Komisja do 31 grudnia 2012 r. proponuje wzmocnione lub nowe środki mające przyspieszyć poprawę efektywności energetycznej.

Artykuł 5

Wykorzystywanie jednostek z tytułu projektów

1. Państwa członkowskie mogą wykorzystywać następujące jednostki wynikające z redukcji emisji gazów cieplarnianych w celu realizacji swoich obowiązków na mocy art. 3:

- a) jednostki poświadczonej redukcji emisji (CER) i jednostki redukcji emisji (ERU), określone w dyrektywie 2003/87/WE, wydawane w odniesieniu do redukcji emisji do dnia 31 grudnia 2012 r. kwalifikujące się do wykorzystywania w systemie wspólnotowym w latach 2008–2012;
- b) jednostki poświadczonej redukcji emisji (CER) i jednostki redukcji emisji (ERU) wydawane w odniesieniu do redukcji emisji od dnia 1 stycznia 2013 r. w ramach projektów, które zostały zarejestrowane przed 2013 r. i które kwalifikowały się do wykorzystywania w systemie wspólnotowym w latach 2008–2012;
- c) jednostki poświadczonej redukcji emisji (CER) wydawane w odniesieniu do redukcji emisji osiągniętej z projektów zrealizowanych w krajach najsłabiej rozwiniętych, które kwalifikowały się do wykorzystywania w systemie wspólnotowym w latach 2008–2012, do chwili ratyfikacji przez te kraje odpowiedniego porozumienia ze Wspólnotą lub do 2020 r., w zależności od tego, które z tych dwóch wydażeń przypadnie wcześniej;

- d) tymczasowe jednostki CER (tCER) lub długoterminowe jednostki CER (lCER) z projektów związanych z zalesianiem i ponownym zalesianiem, pod warunkiem że w przypadku gdy dane państwo członkowskie w latach 2008–2012 wykorzystywało tCER lub lCER do realizacji swoich zobowiązań zgodnie z decyzją Rady nr 2002/358/WE⁽¹⁾, państwo to zobowiąże się do dalszego zastępowania tych jednostek jednostkami tCER, lCER lub innymi jednostkami uznawanymi w protokole z Kioto przed datą wygaśnięcia tCER lub lCER, a także do dalszego zastępowania jednostek tCER lub lCER wykorzystywanych zgodnie z niniejszą decyzją jednostkami tCER, lCER lub innymi jednostkami możliwymi do wykorzystywania w celu realizacji tych zobowiązań przed datą wygaśnięcia tCER lub lCER. W przypadku zastąpienia z wykorzystaniem tCER lub lCER, państwo członkowskie kontynuuje również zastępowanie tych tCER lub lCER przed datą ich wygaśnięcia, do czasu zastąpienia ich jednostkami o nieograniczonym okresie ważności.

Państwa członkowskie zapewniają, aby ich polityki w odniesieniu do zakupu tych jednostek przyczyniały się do bardziej sprawiedliwego rozkładu geograficznego projektów oraz zawarcia międzynarodowej umowy w sprawie zmian klimatu.

2. W uzupełnieniu do ust. 1 i w przypadku gdyby negocjacje dotyczące międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu nie zostały zakończone do dnia 31 grudnia 2009 r., państwa członkowskie mogą, w celu realizacji swoich obowiązków na mocy art. 3, wykorzystywać dodatkowe jednostki redukcji emisji gazów cieplarnianych wynikające z projektów lub innych działań związanych z redukcją emisji zgodnie z porozumieniami, o których mowa w art. 11a ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE.

3. Pod warunkiem że osiągnięte zostanie międzynarodowe porozumienie w sprawie zmian klimatu, o którym mowa w art. 1, państwa członkowskie mogą od dnia 1 stycznia 2013 r. wykorzystywać jedynie jednostki z tytułu projektów realizowanych w krajach trzecich, które ratyfikowały to porozumienie.

4. Roczna liczba wykorzystywania przez każde państwo członkowskie jednostek na mocy ust. 1, 2 i 3 nie przekracza wielkości równej 3 % emisji gazów cieplarnianych tego państwa członkowskiego w roku 2005 powiększonej o wszelkie ilości przekazane zgodnie z ust. 6.

5. Państwa członkowskie mające ujemny pułap lub pułap dodatni w wysokości nie większej niż 5 %, określony w załączniku II, które są wymienione w załączniku III, oprócz jednostek wykorzystanych zgodnie z art. 4, mają prawo do korzystania co roku z dodatkowych jednostek do wielkości wynoszącej 1 % swoich zweryfikowanych emisji w 2005 r. z projektów realizowanych w krajach najsłabiej rozwiniętych oraz małych rozwijających się państwach wyspiarskich, z zastrzeżeniem przestrzegania następujących czterech warunków:

- a) koszty bezpośrednie całego pakietu przekraczają 0,70 % PKB zgodnie z dokonaną przez Komisję oceną skutków dołączoną do pakietu środków wdrażających cele UE w zakresie zmian klimatu i energii ze źródeł odnawialnych do roku 2020;

⁽¹⁾ Decyzja Rady nr 2002/358/WE z dnia 25 kwietnia 2002 r. dotycząca zatwierdzenia przez Wspólnotę Europejską Protokołu z Kioto do Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu i wspólnej realizacji wynikających z niego zobowiązań (Dz.U. L 130 z 15.5.2002, s. 1).

- b) występuje wzrost w wysokości co najmniej 0,1 % PKB między celem faktycznie przyjętym dla danych państw członkowskich a efektywnym kosztowo scenariuszem zgodnie z dokonaną przez Komisję oceną skutków, o której mowa w lit. a);
- c) więcej niż 50 % całkowitych emisji objętych niniejszą decyzją dla danego państwa członkowskiego stanowią emisje, których źródłem jest transport; lub
- d) dane państwo członkowskie posiada wyznaczony cel w zakresie odnawialnych źródeł energii na 2020 r. przekraczający 30 % zgodnie z dyrektywą 2009/28/WE.
6. Każdego roku państwo członkowskie może przekazać innemu państwu członkowskiemu swoją niewykorzystaną część rocznej ilości równą 3 %, określoną w ust. 4. W przypadku gdy roczne wykorzystanie jednostek przez dane państwo członkowskie nie osiąga wielkości przewidzianej w ust. 4, państwo to może przenieść niewykorzystaną część tej ilości na następne lata.
7. Dodatkowo państwa członkowskie mają możliwość wykorzystywania jednostek z tytułu projektów realizowanych na poziomie wspólnotowym, wydanych zgodnie z art. 24a dyrektywy 2003/87/WE w celu realizacji swoich zobowiązań dotyczących redukcji emisji, bez żadnych ograniczeń ilościowych.

Artykuł 6

Sprawozdawczość, ocena postępów, zmiany i przegląd

1. Sprawozdania przedstawiane przez państwa członkowskie na mocy art. 3 decyzji nr 280/2004/WE zawierają następujące informacje:
- a) roczne emisje gazów cieplarnianych wynikające z wprowadzenia w życie art. 3;
- b) wykorzystanie, podział geograficzny i rodzaje wykorzystywanych jednostek, jak również kryteria jakościowe stosowane do wykorzystywanych jednostek zgodnie z art. 5;
- c) przewidywane postępy w realizacji obowiązków na mocy niniejszej decyzji, w tym informacja o politykach krajowych, środkach i krajowych prognozach;
- d) informacje o planowanych dodatkowych politykach krajowych oraz o środkach, przewidywanych z myślą o ograniczeniu emisji gazów cieplarnianych w stopniu większym niż ich zobowiązania na mocy niniejszej decyzji oraz w celu wprowadzenia w życie międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu, o którym mowa w art. 8.
2. W przypadku gdy dane państwo członkowskie wykorzystuje jednostki z rodzajów projektów, które nie mogą być wykorzystywane przez uczestników systemu wspólnotowego, to państwo członkowskie przedstawia szczegółowe uzasadnienie wykorzystywania takich jednostek.
3. Komisja w swoich sprawozdaniach przedstawionych na mocy art. 5 ust. 1 i 2 decyzji nr 280/2004/WE ocenia, czy postępy państw członkowskich są wystarczające, aby wypełniły one swoje obowiązki na mocy niniejszej decyzji.

Ocena ta uwzględnia postęp w zakresie polityk i środków Wspólnoty oraz informacje od państw członkowskich zgodnie z art. 3 i 5 decyzji nr 280/2004/WE.

Co dwa lata, począwszy od emisji gazów cieplarnianych zgłoszonych za rok 2013, ocena ta obejmuje także przewidywany postęp Wspólnoty w zakresie realizacji jej zobowiązania dotyczącego redukcji emisji oraz państw członkowskich w zakresie wypełniania ich obowiązków na mocy niniejszej decyzji.

4. W sprawozdaniu, o którym mowa w ust. 3, Komisja ocenia całościowo wprowadzenie w życie niniejszej decyzji, w tym wykorzystanie i jakość jednostek z CDM oraz dalszą potrzebę wspólnych i skoordynowanych polityk i środków na poziomie Wspólnoty w sektorach objętych niniejszą decyzją w celu wsparcia państw członkowskich w wypełnianiu ich zobowiązań na mocy niniejszej decyzji, a także przedstawia stosowne wnioski.

5. W celu wprowadzenia w życie niniejszej decyzji, Komisja w stosownych przypadkach przedstawia wnioski dotyczące zmiany decyzji nr 280/2004/WE i przyjmuje zmiany do decyzji Komisji 2005/166/WE⁽¹⁾ z myślą o rozpoczęciu stosowania aktów zmieniających od dnia 1 stycznia 2013 r., w szczególności w celu zapewnienia:

- a) szybszego, skutecznego, przejrzystego i efektywnego kosztowo monitorowania, raportowania i weryfikacji emisji gazów cieplarnianych;
- b) opracowania krajowych prognoz emisji gazów cieplarnianych po roku 2020.

Artykuł 7

Działania korygujące

1. Jeżeli emisje gazów cieplarnianych państwa członkowskiego przekraczają roczny limit emisji określony zgodnie z art. 3 ust. 2, z uwzględnieniem mechanizmów elastyczności stosowanych zgodnie z art. 3 i 5, zastosowanie mają następujące środki:
- a) odliczenie od przydziału uprawnień do emisji dla danego państwa członkowskiego na następny rok w wysokości równej liczbie ton ekwiwalentu dwutlenku węgla tego przekroczenia limitu emisji pomnożonych przez czynnik redukcji emisji w wysokości 1,08;
- b) opracowanie planu działań korygujących zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu; oraz
- c) tymczasowe zawieszenie kwalifikowalności przekazywania części przydziałów uprawnień do emisji państwa członkowskiego oraz jednostek z mechanizmów wspólnych wdrożeń i czystego rozwoju JI/CDM na inne państwo członkowskie do czasu spełnienia przez dane państwo członkowskie wymogów art. 3 ust. 2.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji 2005/166/WE z dnia 10 lutego 2005 r. ustanawiająca zasady wykonania decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 280/2004/WE dotyczącej mechanizmu monitorowania emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie i wykonania Protokołu z Kioto (Dz.U. L 55 z 1.3.2005, s. 57).

2. Państwo członkowskie objęte ust. 1, w przedkłada Komisji terminie trzech miesięcy ocenę i plan działań korygujących obejmujący:

- a) działania, które dane państwo członkowskie wdroży w celu wypełnienia swoich szczególnych obowiązków na mocy art. 3 ust. 2, przy czym priorytet należy nadać politykom i środkom krajowym oraz wprowadzaniu w życie działań Wspólnoty;
- b) harmonogram wdrażania takich działań, umożliwiający ocenę rocznych postępów we wprowadzaniu w życie.

Komisja może wydać opinię na temat planu działań korygujących danego państwa członkowskiego.

Przed wydaniem opinii Komisja może przedłożyć plan działań korygujących Komitetowi ds. zmian klimatu, o którym mowa w art. 13 ust. 1, w celu przedstawienia przez niego swoich uwag.

Artykuł 8

Dostosowania mające zastosowanie w związku z zatwierdzeniem przez Wspólnotę międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu

1. W okresie trzech miesięcy od podpisania przez Wspólnotę międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu prowadzącego do osiągnięcia do 2020 r. obowiązkowej redukcji emisji gazów cieplarnianych o ponad 20 % w porównaniu z poziomami z 1990 r., co odzwierciedla zobowiązanie do 30 % redukcji poparte przez Radę Europejską na posiedzeniu w marcu 2007 r., Komisja przedkłada sprawozdanie oceniające w szczególności następujące elementy:

- a) charakter środków uzgodnionych w ramach negocjacji międzynarodowych, jak również zobowiązania podjęte przez inne kraje rozwinięte dotyczące redukcji emisji porównywalnych do zobowiązań Wspólnoty oraz zobowiązania podjęte przez bardziej zaawansowane gospodarczo kraje rozwijające się do odpowiedniego udziału w tych wysiłkach stosownie do swoich zadań i do możliwości każdego z nich;
- b) konsekwencje porozumienia międzynarodowego w sprawie zmian klimatu, a tym samym opcje wymagane na poziomie Wspólnoty, w przejścia do celu 30 % redukcji emisji w zrównoważony, przejrzysty i sprawiedliwy sposób, z uwzględnieniem dokonań w pierwszym okresie zobowiązań z tytułu protokołu z Kioto;
- c) konkurencyjność wspólnotowego przemysłu wytwórczego w kontekście ryzyka ucieczki emisji;
- d) wpływ porozumienia międzynarodowego w sprawie zmian klimatu na inne sektory gospodarki wspólnotowej;
- e) wpływ na wspólnotowy sektor rolnictwa, w tym ryzyko ucieczki emisji;

- f) stosowne warunki uwzględniania emisji i usuwania emisji związanych z użytkowaniem gruntów, zmianami typu użytkowania gruntów oraz leśnictwem we Wspólnocie;
- g) zalesianie, ponowne zalesianie, zapobieganie wylesianiu i niszczeniu lasów w krajach trzecich w przypadku ustanowienia jakiegokolwiek uznawanego międzynarodowo systemu w tym kontekście;
- h) potrzeba dodatkowych polityk i środków wspólnotowych w perspektywie zobowiązań Wspólnoty i państw członkowskich dotyczących redukcji emisji gazów cieplarnianych.

2. W oparciu o sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1, Komisja w stosownych przypadkach przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek zmieniający niniejszą decyzję zgodnie z ust. 1, z myślą o wejściu w życie aktu zmieniającego po zatwierdzeniu przez Wspólnotę międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu oraz w perspektywie zobowiązania dotyczącego redukcji emisji, które ma zostać zrealizowane na mocy tego porozumienia.

Wniosek ten opiera się na zasadach przejrzystości, opłacalności i efektywności kosztowej, a także na zasadach sprawiedliwości i solidarności w rozdzielaniu wysiłków między państwa członkowskie.

3. Wniosek ten w stosownych przypadkach umożliwia państwom członkowskim wykorzystywanie, jako uzupełnienie jednostek przewidzianych w niniejszej decyzji, jednostek CER, ERU lub innych zatwierdzonych jednostek z tytułu projektów realizowanych w krajach trzecich, które ratyfikowały międzynarodowe porozumienie w sprawie zmian klimatu.

4. W stosownych przypadkach wniosek ten obejmuje także środki umożliwiające państwom członkowskim wykorzystywanie niewykorzystanej części dodatkowej możliwej do wykorzystania ilości, o której mowa w ust. 3, w kolejnych latach lub przekazanie niewykorzystanej ilości innemu państwu członkowskiemu.

5. W stosownych przypadkach wniosek obejmuje również wszelkie inne środki potrzebne, aby pomóc w osiągnięciu obowiązkowej redukcji emisji zgodnie z ust. 1 w przejrzysty, zrównoważony i sprawiedliwy sposób, oraz obejmuje w szczególności środki wykonawcze przewidujące w zależności od przypadku wykorzystywanie przez państwa członkowskie dodatkowych rodzajów jednostek z tytułu projektów lub innych mechanizmów utworzonych na mocy międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu.

6. Na podstawie zasad uzgodnionych w ramach międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu, Komisja przedstawia w stosownych przypadkach wniosek w sprawie włączenia emisji i usuwania emisji związanych z użytkowaniem gruntów, zmianami typu użytkowania gruntów oraz leśnictwem do zobowiązania Wspólnoty dotyczącego redukcji emisji, zgodnie ze zharmonizowanymi warunkami zapewniającymi trwałość i integralność środowiskową wkładu użytkowania gruntów, zmian typu użytkowania gruntów i leśnictwa, jak również ściśle monitorowanie i rozliczanie. Komisja ocenia, czy należy odpowiednio skorygować rozdzielenie wysiłków między poszczególne państwa członkowskie.

7. Wniosek zawiera odpowiednie środki przejściowe i zawierające do czasu wejścia w życie międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu.

Artykuł 9

Procedura związana z użytkowaniem gruntów, zmianą użytkowania gruntów oraz leśnictwem w przypadku gdy nie zostanie zawarte międzynarodowe porozumienie w sprawie zmian klimatu

W przypadku gdy międzynarodowe porozumienie w sprawie zmian klimatu nie zostanie zawarte przez Wspólnotę do dnia 31 grudnia 2010 r., państwa członkowskie mogą określić swoje zamiary włączenia użytkowania gruntów, zmian użytkowania gruntów i leśnictwa do zobowiązania Wspólnoty dotyczącego redukcji emisji, z uwzględnieniem metodologii w ramach prac prowadzonych w kontekście UNFCCC. Biorąc pod uwagę takie specyfikacje przedstawione przez państwa członkowskie, Komisja ocenia do dnia 30 czerwca 2011 r. warunki włączenia emisji i usuwania emisji związanych z użytkowaniem gruntów, zmianą użytkowania gruntów oraz leśnictwem w zobowiązaniu Wspólnoty dotyczącym redukcji emisji, zapewniając trwałość i integralność środowiskową wkładu użytkowania gruntów, zmian typu użytkowania gruntów i leśnictwa oraz ścisłego monitorowania i rozliczania, a także w stosownych przypadkach przedstawia wnioski, z myślą o wejściu w życie proponowanego aktu, począwszy od 2013 r. W swojej ocenie Komisja rozważa, czy należy odpowiednio skorygować rozdzielenie wysiłków między poszczególne państwa członkowskie.

Artykuł 10

Zmiany zakresu stosowania dyrektywy 2003/87/WE i stosowanie jej art. 24a

Maksymalna ilość emisji dla każdego państwa członkowskiego wynikająca z art. 3 niniejszej decyzji, dostosowywana jest zgodnie z ilością:

- a) uprawnień do emisji gazów cieplarnianych wydanych zgodnie z art. 11 dyrektywy 2003/87/WE wynikającą ze zmiany zakresu źródeł objętych tą dyrektywą, po ostatecznym zatwierdzeniu przez Komisję krajowych planów rozdziału uprawnień na lata 2008–2012 zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE;
- b) uprawnień lub jednostek wydanych na mocy art. 24 i 24a dyrektywy 2003/87/WE w odniesieniu do redukcji w danym państwie członkowskim emisji gazów cieplarnianych objętych niniejszą decyzją;
- c) uprawnień do emisji gazów cieplarnianych z instalacji wyłączonych z systemu wspólnotowego zgodnie z art. 27 dyrektywy 2003/87/WE w okresie, na jaki zostały z wyłączone.

Komisja publikuje dane liczbowe wynikające z tego dostosowania.

Artykuł 11

Rejestry i główny zarządca

1. Rejestry Wspólnoty i państw członkowskich utworzone zgodnie z art. 6 decyzji nr 280/2004/WE zapewniają dokładne księgowanie transakcji na mocy niniejszej decyzji. Informacje te są publicznie dostępne.

2. Główny zarządca wyznaczony na mocy art. 20 dyrektywy 2003/87/WE przeprowadza poprzez niezależny dziennik transakcji zautomatyzowaną kontrolę każdej transakcji na mocy niniejszej decyzji oraz, w razie potrzeby, wstrzymuje transakcje w celu zapewnienia, aby nie było żadnych nieprawidłowości. Informacje te są publicznie dostępne.

3. Komisja przyjmuje środki niezbędne do wprowadzenia w życie ust. 1 i 2.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej decyzji poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 13 ust. 2.

Artykuł 12

Zmiany w rozporządzeniu (WE) nr 994/2008

W celu wprowadzenia w życie niniejszej decyzji, Komisja przyjmuje zmiany do rozporządzenia Komisji (WE) nr 994/2008 z dnia 8 października 2008 r. w sprawie znormalizowanego i zabezpieczonego systemu rejestrów zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz decyzją nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (¹).

Artykuł 13

Procedura komitetowa

1. Komisja wspierana jest przez Komitet ds. zmian klimatu ustanowiony na mocy art. 9 decyzji nr 280/2004/WE.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5a ust. 1–4 oraz art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem jej art. 8.

Artykuł 14

Sprawozdanie

Komisja sporządza sprawozdanie zawierające ocenę wprowadzania w życie niniejszej decyzji. Sprawozdanie to zawiera również ocenę wpływu wprowadzenia w życie niniejszej decyzji na konkurencyjności na poziomie krajowym, wspólnotowym i międzynarodowym. Do dnia 31 października 2016 r. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie swoje sprawozdanie, któremu w stosownych przypadkach towarzyszą wnioski, w szczególności jeżeli jest to właściwe w celu zróżnicowania celów krajowych na okres po roku 2020.

(¹) Dz.U. L 271 z 11.10.2008, s. 3.

*Artykuł 15***Wejście w życie**

Niniejsza decyzja wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

*Artykuł 16***Adresaci**

Niniejsza decyzja jest skierowana do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 23 kwietnia 2009 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący
H.-G. PÖTTERING

W imieniu Rady
Przewodniczący
P. NEČAS

ZAŁĄCZNIK I

**KATEGORIE, O KTÓRYCH MOWA W ART. 2 UST. 1 NINIEJSZEJ DECYZJI OKREŚLONE BARDZIEJ
SZCZEGÓŁOWO W ZAŁĄCZNIKU I, KATEGORIE 1-4 ORAZ 6 DECYZJI 2005/166/WE**

Energetyka

— Spalanie paliw

— Emisje niezorganizowane z paliw

Procesy przemysłowe

Zużycie rozpuszczalników i innych produktów

Rolnictwo

Odpady

ZAŁĄCZNIK II

PUŁAPY EMISJI GAZÓW CIEPLARNIANYCH PAŃSTW CZŁONKOWSKICH NA MOCY ART. 3

	Pułapy emisji gazów cieplarnianych przez państwa członkowskie w 2020 r. w porównaniu z poziomami emisji gazów cieplarnianych w 2005 r.
Belgia	- 15 %
Bułgaria	20 %
Republika Czeska	9 %
Dania	- 20 %
Niemcy	- 14 %
Estonia	11 %
Irlandia	- 20 %
Grecja	- 4 %
Hiszpania	- 10 %
Francja	- 14 %
Włochy	- 13 %
Cypr	- 5 %
Łotwa	17 %
Litwa	15 %
Luksemburg	- 20 %
Węgry	10 %
Malta	5 %
Niderlandy	- 16 %
Austria	- 16 %
Polska	14 %
Portugalia	1 %
Rumunia	19 %
Słowenia	4 %
Słowacja	13 %
Finlandia	- 16 %
Szwecja	- 17 %
Zjednoczone Królestwo	- 16 %

ZAŁĄCZNIK III

PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE, O KTÓRYCH MOWA W ART. 5 UST. 5

Belgia

Dania

Irlandia

Hiszpania

Włochy

Cypr

Luksemburg

Austria

Portugalia

Słowenia

Finlandia

Szwecja
